

Mrs. G. Prentiss:

Paa Himmelvejen.

Oversat af Ellen.

(Fortset.)

En ubefrøvelig Luftning er gaet gennem vort hjem, thi den Kærlighed til os og alle, som gennem frømmende Moders Ord og Tønsels, var forunderlig Værnene søgte til hende med alle deres smaa Sorger og delte enhver sin Glæde med hende. Medens hun havde boet hos os, havde hun vundet mange Venner, især blandt de fattige og lidende. Da hendes Kræfter ikke mere tillod hende at gaa ud, som alle, som kunde, til hende, og det slog mig, at hun nu i Steden for at give dem gode Raad, kun gav dem sin inderligste Medfølelse og Kærlighed.

Jeg saa, at hun svandt hen, men jeg smigrede mig med, at hendes egen Friskhed og vor Omhu skulde bevare hende for os endnu i mange Aar. Jeg vilde saa gerne, at mine Børn skulde blive gamle nok til at paasætte hende, og jeg tænkte mig, at hun lidt efter lidt vilde nærme sig sin Frigørelse.

Lig lette Vindpust gennem Blomsterlunden, Der løste mildt den fine Blomst fra Træet.

Men Herrens Tanter er ikke vore Tanter, og hans Veje er ikke vore Veje.

Sendes svage Legeme underkastedes de haardeste Anfald af Smerte. Dag og Nat, Nat og Dag levede hun i en Pine, der samlede en hel Levets Lidelse i nogle faa Maaned. At være Vidne til disse Lidelser gik gennem Marv og Ben og en Gang, Gud ske Lov kun en Gang, vaskede min Tro paa ham og svajede frem og tilbage.

„Hvor kan han holde ud at se paa en saadan Smal“, jamrede det fra mit Hjertes skulte Døb: „Er dette et Bærf af Kærlighedens, Barmhjertighedens Gud?“

Moder lod til at gætte mine Tanter, thi hun tog min Haand i sin og sagde med stor Bæmselighed:

„Støt han slaar mig, vil jeg dog forlade mig paa ham. Han er den samme i Guds Ord som altid.“ Og saa smilede hun. Jeg løb ind til Ernest og raabte: „Er der slet intet, du kan gøre for hende?“

„Hvad skulde en stakkels dødelig kunne gøre, hvor Kristus har gjort saa meget, min elskede Sustru?“ sagde han og tog mig i sine Arme. „Lad os drage vore Kro af og befri Guds Kærlighed.“ Men han gik dog ind til hende og gjorde endnu et forgæves Forsøg paa at slaffe hende Vindring.

Fru Embury, som Moder holdt meget af, og som altid er meget færlig imod os, naar der er noget i Vejen, kom straks efter ind og sagde til mig, efter at hun et Øjeblik havde set til med Taarer i Øjnene:

„Gud ved, hvem han kan stole paa. Han vilde ikke paa denne Maade lægge Haand paa alle sine Børn.“

Disse faa Ord beroligede mig. Ja, Gud ved det. Og nu er det altsammen forbi. Min elskede, dyrebare Moder har været sags hjem hos Herren i over to Aar og har glemt alle sit Sordelios Kamp, alle sine Sorger og Lidelser i sin Frelsers Nærhed. Hun vidste, at hun skulde dø, og hendes sidste Ord, som blev udtalte i den ejendommelige, næsten spøgende Tone, der havde fulgt hende hele Livet igennem og nu ledsagedes af hendes eget, lyse Smil, toner endnu i mine Øren.

„Jeg har gjort Herren megen Møje, men nu driver han mig ind paa Græsgangene.“

Saa faldt hun i Søvn med Haanden under kinden for at vaagne og finde sig selv paa de grønne Græsgange, hvorfra hun ingen Sunde skal drives bort. Hvem kan raade Herrens Veje?

Min fære Bæder gik til Himlen efter et lykkeligt Liv ad en Vej, hvor han ikke fik nogen Anelse om Smerte, og vor elskede Jakob drog ung og frisk, ubetørt af Livets Kamp, ind for at sidde ved sin Herres Fødder. Min fære Moders Vej til Hærligheden var derimod et helt Livs Søvn og Sorg og Lidelse. Nu har ogsaa hun naaet Kronen, medens jeg er tilbage, og taarevælt, men dog med Tak, sajter jeg mig for min Frelsers God.

Min egen Søster, min dyrebare, lille Selene har endnu sit Tilflugtssted i vort hjem. Martha gjorde et lidenskabeligt Forsøg paa at faa hende tilbage, men Ernest lagde sig imellem.

„Lad hende blive hos Katy“, sagde han. „Jakob vilde vist helst vide hende hos det eneste Kæmpe, der lignede ham.“

Men han da betragter mig med alle mine Fejl, min altid svage Selbreds Kraftløshed og nedtrykt af alle Livets Værd og Pligter, som saa lig den fælle, herlige Dreng, at jeg kan være Selene til nogen Trøst og Opmuntring? Jeg henter mit Mod af den Tanke til at rejse mig paany og gaa videre under Byrden med Taalmodighed og Trofast. Mit stadige Maal er nu at følge min Moders Fødder, at komme til at ligne hende i Frøidighed, Kærlighed og Friskhed og ikke at hvile, før jeg i Steden for min egenfærlige Natur bliver lige saa gennemtrængt af Kristi Kærlighed, som hun var.

Jeg er glad ved, at hun nu endelig er bleven fri for at lende mine Bekymringer, og stant jeg atter og atter længes efter at kaste mig i hendes Arme og glemme alle mine Sorger hos hende, vilde jeg dog ikke for alt i Verden have hende tilbage.

Sun er borttaget fra Livets Uro og Lidelse. Lad hende da hvile.

Al den Sorg, vi har gaet igennem, har ført Ernest nærmere til mig end nogen Sunde før, og jeg kan se, at disse forskellige Prøvelser har mildnet og blodgjort hans Karakter. Jeg forstaa nu ogsaa meget bedre end før de Sorger, som Ernest's Gerning fører med sig, og kan bedre dele dem. En Lages Gerning vil nødvendigvis medføre et Liv i Selvfornægtelse, idet

det for Størstedelen tilbringes mellem Sorger og Vædelser, som han ofte ikke kan bringe sig til at imod. Derfor er kommen Fattigdommens Arelange, opslidende Bekymringer, hans Regninger bliver enten ubesvarede eller henligger fra Aar til Aar upaaagtet; ofte affædiger man ham, fordi han ikke kan sætte sig i Guds Sted og frelse Mennefters Liv, og en i Sandhed taknemmelig og trofast Patient er en næsten ukendt Sjældenhed.

Jeg omtaler ikke alt dette for, at slage derover. Jeg antager, at det udgør en mindsgaalig Del af den Plan, hvorefter Herren tilkammer, udvælger og modner en Menneftesjæl, og det er det samme for ham, som mine smaa Husholdningsforerger for mig. Jeg vilde være altsor tilfreds med Livet i den nærværende Verden, dersom jeg ikke havde andet at gøre, end at elske min Mand og mine Børn og udføre en Sustrus og Moders sømme og ideale Pligter uden Modstand og Hindringer. Svad vilde der blive af mig, dersom jeg ikke var faldet til under Udøvelsen af disse Pligter og under Berøringen med det virkelige Liv at finde mig i „hvileløse Nætter, et svagt Helbred, ubehagelige Efterretninger, Tjenestefolkens Fejl, mine Benneres Trosløshed og Utaknemmelighed, mine egne Misgreb, Forsagthed, Kampen mod mit Hjertes Fordærvelse og utalrige lignende Taalmodighedsprøver!“

„Bisop Wilson raader os til at tage alt dette op „som for Herren“ og i det ffulste. Men hjaelden er jeg gaadet det i Møde uden at betragte det som Biner, som jeg helst vilde undgaa, og hvor har jeg plaget mine Benner med kedommelige Klager derover. Og hvor er det alligevel sin Smaating sammenlignet med den Videlses Skole, jeg haade selv er gaadet igennem og har set andre gennemgaa.“

Vor Husstand, som nu er berøvet Moders og Jakobs opmunrende Rørdærelse, tæller det samme Antal Medlemmer, som før de forlod os. Jeg har nu fire Børn, og det yngste er to Aar. Vaade Hænderne og Hjertet har jeg fulde, men da de ældste Børn er begyndt at gaa i Skole, er mit Arbejde blevet betydelig lettere.

De smaa føler sig lykkeligere ved den regelmæssige Vejstæftelse, og det er en Glæde for os alle at mødes efter den korte Adskillelse. Jeg søger altid at være hjemme paa den Tid, da jeg kan vente dem, jeg holder saa meget af at høre deres ivrige Spørgsmaal i samme Øjeblik, som Døren mine bliver lukket op: „Er Mor hjemme?“

Selene har taget lille Margrethe ind til sig, og efter i saa mange Aar at have haft urolige Nætter, snart for Børnens Stjeld, snart for at lotte efter Kløften, naar Ernest var ude, er det mig en hel Svile at kunne føle uforstyrret.

Staffels Selene! Hun har ikke siden Jakobs Død faaet sit glade Sind tilbage. Hendes Kraft er brudt, og hun er meget bedrøvet. Dette skodes dels hendes bløde og milde Natur, som let lader sig bje og overvælde, dels kommer det af en, som det synes, næsten medfødt Utilbøjelighed til at finde Hvile i Guds Vilje. Hun samtøffer mildt og stille i alt, hvad vi siger til hende om Underkastelse under Herrens Førelse, men saa kommer utråvellig den samme forfulde Klage:

„Det var saa uventet! Det kom saa pludseligt!“

Men jeg elsker den lille Staffel, og hendes Kærlighed til os er en af vore bedste Statte.

Martha er i høj Grad optagen af sit eget Hus med alle dets Pligter og Glæder. Hun faar en Gang imellem de smaa Underhiller hen til os, og de forbaer i høj Grad mine Børn ved deres Vigtighed paa Grund af deres fine Klæder og deres Kendskab til Verden. Selv er jeg lige ved at stamme mig i deres Rørdærelse, fordi jeg mangler saa meget af den skindstak, de besidder i saa fuldt Maal.

Lucy er kommen paa sin rette Hylde. Den rolige Værdighed, hvormed hun styrer sin Mand's Hus, det Maadehold og den Selvbeherskelse, hvormed hun opdrager hans Børn, er højt lærerige. Hun har selv et lille Barn, og stant det bærer sig ad akkurat som andres Børn og sparker og fradser og tumler og sfiger, naar det bliver væftet og paaklædt, strider hun dog til hele denne Behandling af det med en Ro og Betænktheds, som jeg af al Raagt misander hende. Sendes Forgangsgerne i Barnekammeret var ikke andet end Nerver og Sjerne, og har efterladt sig fire Børn af samme Stof. Men deres vilde Overtidighed den ene Dag og deres dybe Nedslagenhed den næste har ingen funlig Virkning paa hende. Sendes Indflydelse er altid beroligende, hun afdæmper deres Hestighed med sin egen, rolige Overlegenhed. Over Gang jeg ser hende, lærer jeg noget af hende og bebrjder mig selv, at jeg ikke noagt mere kan være som hun.

Men det er unyttigt at forsøge at indpode modfattede Anlag i ens egen Natur. Svad jeg er, maa jeg blive ved at være, indtil Gud faar mig forandret til Lighed med sit eget Billede. Og alt fører mig tilbage til dette mit højeste Nuffe. Mere og mere bliver det mig klart, at jeg selv maa være, hvad jeg ønsker, mine Børn skal blive, og at jeg ikke en Gang for deres Stjeld tør være over med mig selv. Men det er hans Gerning, og jeg undres blot over, at den sker saa langsomt, at jeg trods alle de Stusselser og Sorger og Engdomme, jeg har gennemgaaet, endnu kan være saa egenfærlig og fuld af Fejl!

Den 5. Marts 1852. — 3 Dag er det seks Aar siden Jakob døde.

3 Aftes faldt jeg ikke i Søvn før over Midnat, fordi jeg kom til at gennemtænke det altsammen, hans Sygdom og Død og de for Moder saa traunge Maaned, som fulgte efter. Saa vaagne de Una og græd af Drepine, og jeg var oppe næsten lige til Daggry med hende, stakkels Barn. Træt og nedtrykt stod jeg siden op, naar ved at jegne under Livets Værd og angit for at møde Selene, som er dobbelt sørgmodig paa saadanne Maaned. Hun kom ned til Trostøfi som sedvanlig klædt i dyb Sorg og med et lige saa forsagt Udtryk som jeg. Børnernes muntre Pasfar oplivede den mørke

Tavshed, som hvilede over os ældre, idet vi gensidig virkede nedtrykkende paa hinanden.

Hvor kommer dog Tankerne fra? Medens vi sad der saa tungindtog omkring det Bord, som Herren havde dækket for os, som jeg pludselig til at tænke paa de Ord:

„Dvi skulde Kongsbørn Vel altid gaa og sørge?“

„Ja, hvorfor?“ Kongsbørn! Det gjorde mig ondt, at jeg saa aldeles havde fordybet mig i mine egne Sorger, at jeg glemte, at jeg var i Slægt med ham. Derpaa spurgte jeg mig selv, hvad jeg kunde gøre, for at denne Dag skulde blive Selene mindre lang og tyv at komme igennem.

Børnene fussedes os til Farvel og gik i Skole, Ernest gik til sit Arbejde; og Margrethe legede stille omkring os.

„Kære Selene“, vovede jeg tilfidsit at begynde, „jeg vilde gerne bede dig om at gøre mig en Tjeneste i Dag.“

„Ja“, svarede hun fortaet.

„Jeg vilde bede dig om at gaa hen at se til Fru Campbell. 3 Dag skulde hun have sin Kødsuppe, og hun længes vist efter, at en af os skal komme.“

„Du maa ikke bede mig om at gaa i Dag.“ svarede Selene.

„Det tror jeg, at jeg er nødt til, kære Selene“, sagde jeg. „Naar alle andre Trøstiens Kilder udtørres, har vi dog altid een tilbage. Og det er, som Moder saa ofte har sagt, den at være til Nytte.“

„Jeg prøver virkelig paa at være til Nytte.“

„Ja, du er meget god imod Børnene og mig. Om du end var min egen Søster, kunde du ikke gøre mere for os? Men alle disse smaa Pligter kan ikke fri dig for den hurtige Tomhed i dit Hjerte, som du trænger saa meget til at faa udfyldt.“

„Nej“, sagde hun hurtigt, „det længes jeg slet ikke efter. Jeg vil helst blive ved at være, som jeg nu er.“

„Ja, jeg tror, at Sorgen har en naturlig Tilbøjelighed dertil. Men der ligger stor Vægt paa at bede om at faa et Hjerte, som er frigtort fra sig selv, som kan dele med andre og have Medfølelse med dem.“

„Na, Katy“, udbrød hun, „du kan ikke forstaa mig. For Jakob elskede mig, anede jeg ikke, at der gaves en saadan Kærlighed. Du ved, at vor Familie er helt forskjellige fra eders. Og det er saa dejligt at blive elsket og elskede. Eller rettere: det var saa dejligt.“

„Sag ikke, det var“, afbrød jeg hende, „du ved, at vi alle elsker dig inderlig.“

„Ja, men ikke, som Jakob elskede mig.“

„Nej, det er sandt. Det var taabeligt af mig at mene, at jeg kunde trøste dig med saadanne Grunde. Men for at komme tilbage til Fru Campbell, saa vil hun forstaa dig som saa, thi hun har mistet baade Mand og Børn.“

„Ja, men hun havde dog sin Mand — en Tid i det mindste. Det er ikke det samme som, hvis han var bleven revet bort, før de havde levet sammen.“

Hvis enhver anden havde taft saaledes, vilde jeg have betragtet det som blot Raqftaaelighed, men stakkels, lille Selene er ikke paastaelig, hun er blot overvældet.

Jeg indrømmer, at din Stusselse er større end hendes, men ikke din S D r g.“ vedblev jeg. „Over Dag, er Mand og Sustru vandrer sammen paa Jorden, gør dem mere og mere til eet Kød. Den Egenterlighed, som udgjorde saa stor en Del af deres første Sengivenhed for hinanden, forsvinder, og deres Forening bliver saa ren og søn, at den danner et Forbillede paa selve Herrens Forening med hans Kirke. Intet paa Jorden kan lignes med det.“

Selene fuffede.

„Jeg finder det vanskeligt at tro“, sagde hun, „at der kan gives noget mere frydefuldt end de Maaned, Jakob og jeg tilbragte sammen.“

„Derfor 3 ogsaa havde lidt sammen, vilde 3 være kommen hinanden endnu nærmere“, sagde jeg. „Kære Selene, det gør mig meget ondt for dig, det haaber jeg, du forstaa, selv da, naar jeg, som jeg plejer, kommer med Formitgrund, som om Formitgrunde kunde borttage en Sorg!“

„Du er saa lykkelig“, sagde hun, „Ernest, holder saa meget af dig og sætter dig saa højt, og du har saadanne søde Børn. Jeg burde ikke vente, at du skulde kunne have Medfølelse med min Ensomhed eller tilfulde forstaa den.“

„Ja, jeg er lykkelig“, svarede jeg, „men forend du selv har været gift og været Moder, vil du ikke kunne forstaa, hvad en Moder lider, ikke blot selv, men ogsaa ved at se sine Børn lide. Jeg tror, jeg tør sige, at min Lykke hviler paa en anden og fastere Grund end selv Ernest og mine Børn.“

„Og hvad er det for en Grund?“

„Det er Guds Villie, Guds dyrebare Villie. Selv om han tog dem alle fra mig, vilde jeg kunne eje en Fred, som aldrig skulde ophøre. Det ved jeg, dels af egen, dels ogsaa gennem andres Erfaringer. Fru Campbell siger, at de første tre Maaned efter hendes første Barns Død var de lykkeligste, hun hidtil havde kendt.“

Fru Wentworth, hvis Mand blev revet fra hende næsten uden Varjel, og medens han talte til hende som en Brudgom til sin Brud, sagde med et Smil, medens Taarerne rullede ned over hendes Kinder:

„Jeg taffer min Gud og Frelser, fordi han ikke har forglemt mig eller er gaadet mig forbi, men har agtet mig værdig til at bære denne Sorg for hans Stjeld.“

Og her en Gang dette Afnit af John Wesleys Liv, som jeg læste i Morges:

„Saa saa til en af sin Menighed, som laa til Sengs, og som efter at have begrævet jels af sin Familie, nu nylig havde faaet at vide, at den syvende, hendes elskede Gtefælle, var omkommen paa Søen. „Jeg spurgte hende“, siger han, „sørger De nu ikke over alt dette?“

„Na, nej“, svarede hun med et mildt Smil, „hvor kan jeg sørge over, hvad der er Guds Villie? Lad

ham kun tage alt andet, han har givet mig sig selv. Jeg elsker, jeg priser ham hørt Øjeblik.“

„Ja“, indvendede Selene, „jeg kan godt tænke mig, at man kan finde saadan noget i enkelte Opførelser Øjeblikke, men bag efter kommer saa Sjælelampens frygtelige Timer.“

„Ja, Sjælelampens Timer kommer naturligvis. Guds Raade gør ikke vore Hjertes haarde og uimodtagelige for Smerte, som om de var bepanerede. Alle vil vi kunne sige: „Af det dybe raaber jeg til dig“, og kun de, som har været i det dybe, og som rigt har erfaret, hvad Gud der kan være for sine Børn, vil kunne aflægge saadanne Vidnesbyrd til hans Værd, som dem, jeg har nævnet for dig.“

„Katy“, spurgte Selene pludselig, „understaaer du dig altid saaledes Guds Villie?“

„Ja, i de store Sorger“, svarede jeg, „det, som bedrøver mig, er at jeg i de smaa dagligdags Taalmodighedsprøver har saa svært ved at kende Guds Haand, og i Steden for at modtage dem fra ham, lægger jeg Skylden paa de Medfæder, hvorved han sender dem.“

Uden en Indvending kan jeg give Afald paa mit Barn, min eneste Broder, min inderlig elskede Moder; men at modtage enhver kedommelig Bisit som sendt mig lige fra Herren selv, at møde af Tjenestefolkets Forsømmelighed med Sagtmodighed som den Prøvelse, min Herre i Øjeblikket har udvalgt til mig, at være tilfreds og taalmodig, naar Ernest er fuldtændig fordybt i sine Væger, fordi min Fader netop nu finder denne lille Kævelse gavnlig for mig, alt dette har jeg endnu saa langt fra lært.“

„Alt, hvad du siger, tager helt Modet fra mig“, sagde Selene i den dybeste Modfaldenhed, „saadanne Fuldkommenheder kan kun tilegnes af nogle enkelte udvalgte, og jeg vover ikke faa meget som at træde derefter. Jeg er aldeles vis paa, at jeg maa lade mig nøje med det lave Trin, jeg har naaet, og være tilfreds med, at jeg dog staar i Raaden.“

Hun vilde gaa sin Vej, men jeg greb hendes Haand, da hun gik forbi mig, og gjorde endnu et Forsøg paa at hjælpe denne stakkels, trætte Sjæl.

„Men er du tilfreds, kære Selene?“ spurgte jeg saa smt, som jeg vilde have taft til et lille, søgt Barn.

„Du maa dog lige saa vist som enhver Menneftesjæl begære at være lykkelig.“

„Ja, det begærer jeg“, svarede hun, „men Gud har taget Lykken fra mig.“

„Jeg ved, at han har taget din jordiske Lykke fra dig, men kun for at vise dig, at han har noget langt bedre til dig. Lad mig læse et Brev for dig, som Dr. Cabot skrev til mig for mange Aar siden, men som næsten altid senere har haft den samme Evne til at indgude mig nyt Mod som den Gang.“

Hun satte sig ned, genoptog sit Arbejde og lovtede i Tavshed til Brevet. Da jeg naaede den sidste Sættning, som Drengene styrkede hjem fra Skole og lafede sig over mig som Soldater, der angreb en Fæstning. Jeg har vænnet mig til fuldtændig at overgive mig til dem i det Øjeblik og gif nu ind paa deres faade Munterhed saa livlig, som om jeg aldrig havde kendt en Sorg eller savnet en Times Søvn. Tilfidsit begav de sig til deres Legeverelse, og Una satte sig ned ved Siden af mig for at more Margrethe, da Selene begyndte:

„Jeg kunde have lyst til at læse dette Brev selv. Imidlertid vil jeg gerne gøre dig et Spørgsmaal. Hvoraf bestaar du, siden du saaledes med Lynets Hast kan forandres? 3 det ene Øjeblik taler du, som om Livet afhang af hvert af dine Ord, i det næste tumler du med disse faade Drengs, som var du selv et Barn.“

Jeg lagde Mærke til, at Una saa op, nysgerrig efter at høre, hvad jeg vilde svare, og jeg sagde:

„Jeg har altid itret ved denne Øvelighed. Jeg tror, at en Moder frem for alle trænger til at lære at gaa ind paa sine Børns glade Stemning, paa samme Tid, som hendes eget Hjerte er bedrøvet. Det vil være lige saa velbehageligt for Gud, at hun til den ene Tid leger med dem, som at hun til den anden Tid beder med dem.“

Selene gif op til sit Værelse med Dr. Cabots Brev, medens jeg bad om, at det maatte blive til lige saa megen Velsignelse for hende, som det havde været for mig. Derefter blev jeg greben af Træthed og Tungesind, idet jeg fik en Følelse af, at alt, hvad jeg havde sagt til hende, var kun et lydende Malm og en klingende Vælde, efterform mit Liv ikke svarede til mine Ords Vidnesbyrd.

Sidtil havde Bevidstheden om min egen Ufuldkommenhed holdt mig tilbage fra at tale til Selene; hvorfor er vi saa bange for at vidne for dem, som bor under Tag med os? Det maa være, fordi vi har den Forvisning, at de, som daglig ser, os være saa egentærlige, saa smaa og ubetydelige, vanskelig kan tænke sig, at vore Bønner og Børdærelser har et højere og videre Maal.

Den fære, lille Selene! Sid fjen, som nu er brudt, maa vedblive at være brudt!

XXIV.

Den 20. Marts. — Selene gav mig i Tavshed Dr. Cabots Brev tilbage i Morges; men hun begav sig straks efter Morgentagen hen til Fru Campbell med den Kødsuppe, som denne skulde have haft i Gaar.

En travl Dag laa for mig. Den sedvanlige Søndagsbagning og Søndagsmiddag skulde jeg tilføje, Vænnenes Mandagslektion gennemgaaes, deres rene Tøj lægges frem, og en Kurv fuld af Strømper stoppes. Alle disse forestaaende Arbejder var lige ved at adspredde mig, saa at jeg ikke kunde samle mine Tanter til Morgendagen; men jeg har lært i det mindste at møde og bekæmpe saadanne Adspredelser i Steden for som før at linge for dem. Min Tillid til Børnen bliver mere og mere en af Grundbetingelserne for mit Liv i Gud, og jeg tror, ligesom en, der var baade visere og bedre end jeg, at intet uden Børnen staar imellem min Sjæl og Guds dyrebareste Gaver; med andre Ord, at jeg baade kan og skal faa, hvad jeg beder om.

(Fortættes.)